

BALES

Hi ha una bala calenta que ens batega al cervell
quan pensem en la mort, que és pensar en nosaltres,
i n'hi ha una altra a l'esquena que sentim grinyolar
cada cop que ens girem per contemplar uns ulls últims
mirant-nos a trenc d'alba, i una bala als pulmons
que s'enfila a la gola per l'alè d'un sospir
o per la tos del fum nocturn que els somnis deixen
al mirall embafat que al matí ens pentina.

- No recordem que un dia ens van afusellar.

Avui, aquestes bales resten immòbils dins,
sota un altar de pols, com una bomba vella
que està a punt d'esclatar. Són les bales perdudes
que no van trobar carn on enterrar-se vives,
bales que van xiular en l'aire del matí,
bales de fusta als arbres i d'aigua sota els rius,
bales de formigó als fonaments de casa,
bales de cranis tous en el fons de la tomba

- d'algú que va estimar algú o una idea,

- d'algú que va morir per ella o per no res.

Freda a la recambra, hi ha una bala esperant-nos
amb la sang de metall, amb les nostres empremtes.

I hi ha els crits, en el son, que al tard ens ensordeixen,
resos, plors, la raó d'una ràfega al mur,
estòmacs buits oberts i llàgrimes terroses.

Unes botes trepitgen les golfes de la llar,
els cossos es desplomen al nostre soterrani,
de la dutxa surt fang i els cabells al coixí
són un camp d'acer dolç amb filats espinosos.

Ens llevem desterrats amb pólvora a les uncles,

- no recordem que un dia ens vam afusellar.

- Els ossos es desfan als fossars i les bales

- sobreviuen, callades, com paraules escrites.

Txema Martínez Inglés